

(A' Nép.)

Károly Héróssal szép lenni,
Győzedelmét hirdetvénn.

7.) *Ferentz* jó Királyunk éljen!
Kinek oly kegyes szíve.
A' ki hogy rajtunk segéljen,
És benne Minden reményljen,
Az, mindenkori míve.
Ferentz jó Királyunk éljen,
Kinek oly kegyes szíve.

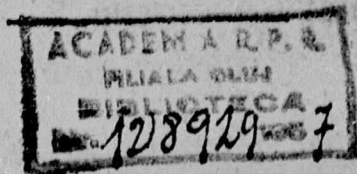
(A' Nép.)

Ferentz jó Királyunk éljen!
Kinek oly kegyes szíve.

8.) Isten! gyönyörködj éltébbenn,
Hogy Atyánk soká légyen,
Hogy Hazánkat védelmezze
Vitézivel bé-fedezze
'S áldozatokat tégyen,
Hogy sok Fijak' idejébbenn
Királyi Remek légyen.

(A' Nép.)

Hogy sok Fiak' idejébbenn,
Királyi Remek légyen.

A' BUNÓS

MÁRIA

MAGDOLNÁNAK

sok bűneiből való

MEG-TÉRÉSÉNEK

HISTÓRIÁJA

SZENT MÁRTONI JÁNOS,

által iratva, és most

leg-közelebb

A HIHETETLEN TAMÁS

SIRALMAVAL

SZÖNYI BÉNJÁMIN IRÁSIBÓL

bővítette ki-jött.

1790-dik Eszteudőben.

Első Rész.

Szentül éneklették egy halott énekben,
Hagyd-el bűneidet, élj jámbor életben.
Mária Magdolna példa légyen ebben,
Kiről most éneklek e' rövid énekben.

Rész szerént felöle szöllok szent Írásból,
Rész szerént pediglen meditációkból,
A' mint meg-olvashadd régi íásokból,
És egy Magyarok-is Históriajából.

Most azért meg-mondom vétkekben esését,
Vakmerően sokszor sok bűnben élését,
Végezetre pedig Istenhez térését,
Penitentiával kegyelem kérését.

Három atyafiak voltak 'Sidóságba,
Lázár volt az egyik, a' másik Magdolna,
Az harmadik pedig szorgalmas Mártha,
Mint a' historicus ezeket meg-írta.

Igen gazdag Fő-rend Sírus volt az Attyok,
Kiről maradt nekik sok jeles jószágok,
Jerusalémben-is egy igen szép házok,
Azon kívül pedig kettő is volt várok.

Attyok hólta után meg-oltoztak vala,
Jerusalemi ház Lázaré lett vala,
Magdalom vár forsal Magdolnának juta,
Béthánia pedig Mártának marada.

Ott

Ott szállot a' Kristus szép Tanítványival,
És a' szeplőtelen szép szüz Máriával,
Hogy Galileából fel jött fáradsággal,
Meg-nyugodtt 's úgy ment bé a' városba azzal.

A' Jéhus Kristusnak ott jelen-voltába,
Sok tsuda tételit azonközben látta.
Mellyekből Istennek ő Fijának tudta,
A' mint a' szent Írás böven bizonyíja.

Magdolna pediglen gonosz életet élt,
Azért ő hozzája szintén hét ördög fért,
A' böls magyarázó ebben pedig így ért,
Hogy hét ördög lészén hét halálos bűnért.

Ugyan meg-is lehet, mert az udok vétket,
Keresi az ördög mint néki föt étket,
Azért ha melly ember szerei a' vétket,
Az ördög magának ott rak lelki fészket.

Azért Magdolna-is fok rút vétkeket tett,
Sok ledér ifjakkal gyakran ebédet ett,
Kiert nevezete egy bűnös aszszony lett,
Valamíg Istentől bö kegyelmet nem vett.

Mint hogy a' gazdagság gyönyörűség fészke,
Sok vígasság nélkül nem esett jól étke,
Asztalánál pengett lassú hegedűske,
Titkon gyültt szívében öregbedett vétke.

Isten' igéjében ő nem gyönyörködött,
Jó tselekedetre nem-is igyekezött,
Sok vitéz ifjakkal bokkrétákat kötött,
Kiket süvegekre fajtalanul fel-tött.

Kendözö vizeit elő-készítette,
Mellyekkel ortzáját gyakran kente-fente,
Gombos-tőjét néha meg-melegítette,
Azzal szemöldökét meg-feketétette.

A' szép kies kertben nagy kevélyen sétált,
Néha meleg nyárban virágok között hált.

A 2

Le-

Le-fektében pedig egy szóval sem hálált,
Világi dolgokban több örömet talált.

Ölébe ha vette varró ládatskáját,
Ablakában ülve dúdolta nótáját,
Világi énekkel tölté-meg a' száját,
Gyönggyel tűzte füzte arany színű haját,

Bűnben élő szívét meg-sebesítette,
Ő halálos sebét tsak nem-is sérlette,
Az éhel-halókat meg-nem keserülte,
Alamisna nélkül házából ki-küldte.

A' szegényekhez vólt felette kegyetlen,
Haragjában pedig engesztelhetetlen,
Tsak a' maga kedvét, kereste szertelen,
Tollas vitézekre vigyázott szüntelen.

Némellyre pediglen szemmel intett titkon
Hogy ha ki tekintett az üveg ablakon,
Noha idvezülni fokkal is jobb vakon,
Hogy sem el-kárhozni hamis látálokon.

Mint-ha pedig immár Keresztyén lett vala,
És Krisztus URunktól fokat tanúlt vala,
De hogy öttse felöl szomorú hírt halla,
Szívében miatta erősen búsúla.

Vajha öte mondván én mellém vehetném,
És ha a' Krisztushoz Magdolnát vihetném,
Tsak egy tanítást hallaná el-hinném,
Hogy pokol tűzéből ötsémet ki-venném.

Ő Attya fijaért erősen búsúla,
Néha siralomban a' földre borúla
Néha a' reménység szíveben meg-gyúla,
'S jó szolgálójának ilyenképpen szólla.

Eredj-el Mártzella gyorsan Magdolnához,
Hogy jöjjön-el mondjad, mindjarast házamhoz,
Úgy Jérusálembe menjünk a' Krisztushoz,
Ki a' meg-térőknek idvefséges bert hoz.

Kér-

Kér'ek hídd-el veled ugyan ne hagyd könnyen,
Jól tudom szokását hogy beszél nagy fennyen.
De te ne félj tőle, szólj ugyan keményen,
Gonosz bűneitől hogy ő meg-ret'ennyen.

Magdolnához gyorsan el-júta Mártzella,
Hát két ifiak közt ül, mindniknek tolla,
Köszöne nékiek, előttök meg-állá,
Akkor Magdolnának ilyenképen szólla.

A' te nénéd Mártha néked azt izeni,
Nem jó mindenkoron tsak fajtalanzkodni,
Téged' most hozzá vár 's veled akar szólni,
Jérusálembe hív idvefség tanulni.

Ott vagyon a' Krisztus az Istennek Fija,
Attya kegyelmének tündöklő zá-zlója,
A' szép Menny országnak fényes koronája,
Ki a' bűnösöket ő magához hívja.

Hagyd-el a' henyélést 's igen gyorsan kelj-fel,
Meg-hagyá a' szszonyom hogy ne hagyjalak-el,
Mert Jérusálembe mind együtt menjünk fel,
Lelkünket újítsuk Isten' ígéjével.

Szintén a' most gandom, felele Magdolna:
Tsak kifsebb gandom-is annál nagyobb vólna,
Inkább ő-is bátor közöttünk tombolna,
Hogy sem házontalan helyen fársángolna.

Nintsen semmi gandom szentség tanulásra,
Böven kell főzetnem nékem vatsorára,
Azomban fel-ugrik 's futa a' konyhára,
Akkor úgy kiálta Mártzellának hátra.

Eredj gyorsan haza mondjad a' nénémnek,
Vendégeim vagynak, bizony nem mehetek,
Nemes nemből valók nem embertelennek,
De méltán meg-szólnak, ha háztól el-mégyek.

Ezzel a' szolgáló méne haza-felé,
Ő kegyes A' szszonyát imádkozva lelé,

A 3

Mit

Mit hallott 's mit látott végre meg-beszéllé,
A' mellyekért Márhát bú-bánat el-telé.

Egy egész nap eslig bújában sírt vala,
Szájában kenyeret vizet sem vett vala,
Az Istennek sírván úgy könyörgött vala,
Hogy meg-térő lelket Magdolnának adna.

Meg-jelenék néki éjtzaka lelkében,
Hogy atyafijával maga légyen szemben,
Fedgye meg haraggal, intse-is, tsak szépen,
Így megyen Magdolna-fel Jérusálemben.

Azert a' szép hajnal hogy fel-pirosúla,
Mindgyárt kegyes Mártha ötséhez indúla,
Az úton magában erősen búsúla,
Mikor oda jútván ötsének így szólla:

Édes kedves ötsém Mária Magdolna,
Melly jó akarattal szívem hozzád vólna,
Most idvefségedre atyádfija szóllna,
Örülne a' lelkem, ha nálad szóm fogna.

Kérlek édes ötsém nemzetünk' világát,
Édes nemzetünknek meg-maradó ágát,
Ne szennyezd rút hírrel Atyánk' koporsóját,
Hogy közönségesen ne szenvedjük búját.

Hagyd-el e' világi rút gyönyörüséget,
A' trágár ifjakkal való vendégséget,
A' kegyetlenséget 's a' nagy kevélységet,
El-hidd hogy pokolra visznek ezek téged'.

Nintsen semmi haszna e' világi jóknak,
Mint a' füst és pára hirtelen el-fordúlnak
Egy szem-pillantásban töled el-múlnak,
Az halál' postái mihelyt nálad szállnak.

Tudod-é? az halál' senkinek nem kedvez,
Gyorsan járó nyila el-jút mindenekhez,
Siralmat zendít-fel, valahová evez,
Nints benne irgalom, nem tud kegyelemhez.

Ifjúi

Ifjúi erődben ha most örvendezhetsz,
És ha vígalságban egy kevéssé lehetsz,
Ha ma víg ortzával egétségben lehetsz,
Hólnap sárga szinnel koporsóba léphetsz.

Onnét ismét néked fel-kell ám támadnod,
Az ítélet' napján elő kell állanod,
A' te bűneidről számot is kell adnod,
Jaj jó ötsém akkor hol kell meg-maradnod?

Azert életedben ha mi vagyon hátra,
Fordítsd az Isteni kegyes szolgálatra,
Hogy mikor jutándasz halálos órádra,
Lelkedet örömmel bízhasd szent Uradra.

Vajki ékes dolog az Istent szolgálni,
Az el-vesztő bűnnek gyorsan bútsút adni,
Mert jobb a' Kristussal örökké vígadni,
Hogy sem mint pokolban végtelenül sírni.

Azert édes ötsém ne tégy bűt szívemben,
Ne mozdíts több sírást szomorú lelkemben,
Hanem készülj gyorsan, jer Jérusálemben,
Az Idvezítőnek szavát vedd füledben.

Szívednek meg-érzed lelki vídúlását,
Tsak egyszer hallod-is Kristus' tanítását,
Attya kegyelmének gazdag ki-ontását,
Meg-térő bűnösnek szép vígafztalását.

Immár kelj-fel, jere, mert tsak alig várlak,
Az örök életnek útára most hívlak,
Velem egy méhből jött gyönyörű szép alak,
Indul idvefségre bizony itt nem hagylak.

Hogy beszédét Mártha el-kezdé végezni,
Mária Magdolna kezde gondolkodni,
Úgy tetszik szívében meg-kezde lágyúlni,
'S illyen értelemmel kezde beszéllgetni.

A' te intésedre mit nem tselekedném,
Im' majd el-készülök 's el-mégyek jó néném,

De talám azt várod, hogy gyászban öltözném,
Ékes ruháimat magamról le- vetném.

Jó akaróimat hogy mind hátra hagynám,
Vitézlő rendeknek egy szómat se adnám,
Illyen szándékokat jó néném ha tudnám,
Tsak egyet sem lépnek inkább itt alunnám.

Betsületlenségre fejemet nem adhadd,
Útban lakom 's hozzám vitéz nép tart tudhad',
Kinek lovok hideg télben is jól futhat,
Én nem ronthatom-el a' nagy ország útát.

Gondolá a' nénye: de tsak most el-jönnél,
Nem kívánnám tőled hogy gyászban öltöznél,
Kristus' in éseben tsak részese lehetnél,
A' világi jóktól tudom bútsút vennél.

Jerúsálem felé ottan indulának,
Sok szép dolgok felől az útban szállának,
A' mint a' szokások az atyafiaknak,
A' kik szeretettel egy-más között vagynak.

Hogy Jerúsálembe jutottanak vala,
Az Úr Kristus felől tudakoznak vala,
Meg-értik, hogy tsak most Templomba ment vala,
Azért-is utánna gyorsan mennek vala.

Hogy prédikállani Kristus elő állá,
A' fel-gyültt fok népnek szállni akar vala,
El-juta Magdolna mint-egy kevély páva,
Minden felé vígyáz öltözeti tzipra.

Arany peretz vala karjában, 's könyökén,
Aranyba foglalva drága függő mellyén,
Virágos smaradus tündöklék két fülén,
Fénylik a' drága gyöngy szoknyája perémén.

Kit a' Jésus Kristus mikoron meg-néze,
Mintegy kárthozatra valót úgy tekinté,
Mellybe Magdolnának szíve meg-rettene,
Mintegy sárga halott olyyanná lön színe.

Igen

Igen nagy félelem érkezik szívére,
Úgy tetszik hogy épen meg-hidegült vére,
El-hagyván ereje gyorsan esik térdre,
Siralmas szemeit fordítá a' földre.

Kétségbe esésnek nem fok hija vala,
Egy szem-pillantásban szintén el-vész vala,
De hogy hervadt színét Mártha nézi vala,
Akkor lassúsággal öttsének így szólla:

Ne félj bátorkodjál, majd vígasztalást vész,
Hogyha életednek jobbulásában lész,
Ha jó reménységgel az Úr Kristusra nész,
Meg-könyörül rajtad, majd kegyelmesen néz.

A' mellyért Magdolna szíve meg-örülé,
Siralmas szemeit azután meg-törlé,
Nagy alázatosan Kristust meg-tekinté,
Kemény jekíntettel többé nem tekinté.

Mert látta szívében élte jobbítását,
Penitentziára hittel indulását,
Sok bünei ellen lelki hartzolását,
Azért így indítá Kristus tanítását.

Én vagyok a' Kristus az Istennek Fija,
Atyám kegyelmének ki-osztogatója,
Lelki betegeknek hasznos orvoslója,
A' bün' békójának meg-öldozgatója.

Valakik a' bünben eddig fáradtatok,
S' annak terhe alatt le-tsüggödt nyakatok,
Ideje nyugodni, hogy munkálkodtatok,
Jöjjetek hát hozzám hogy meg-újuljatok.

E' világ' romlását bizony nem kívánom,
De sőt e' világért váltságul adatom,
Atyám' akaratját nekik prédikállom,
'S a' meg-térő bünöst nagy örömmel látom.

A' jól lakott méhnek nem szükség a' virág,
Az egészségesnek nem kell az orvolság,

A 5

De

De a' setétségben kiket tart a' rabság,
Azoknak küldetett általam szabadság.

Emberi nemzethez Atyám' szerelméért,
Botsáttattam tőle a' vétkes világért,
Hogy a' meg-térőknek iszonyú vétkekért,
Halálban áldozván, ontsak ártatlan vért.

Légyen Hallgatóim szívetek' példája,
Egy aszszony-állatnak el-veszett drakmája,
Melly híven keresi kezében gyertyája,
Meg-lelvén szomszédit vígasságra hívja.

Halljatok példában, egy el-veszett juhót,
Ki a' sereg nyájból mikor el-maradott,
Hogy hamar a' pásztor utánna fáradott:
Kit meg-lele, vállán vígan haza hozott.

Egy tékozló fiú meg-únta hazáját,
Részét-is ki-vévén el-hagyta jó Attyát,
Fertelmes életnek húzta bűdös hámját,
Míglen el-költötte, utolsó batkáját.

De mikor visszafra tért vétkéből Attyához,
Azonnal az Attya újjába gyűrüt hoz,
Kegyes szívet mutat a' síránkozóhoz,
Barátit jól lakni ültetvén asztalhoz.

El-veszett drakmának én vagyok gyertyája,
El-tévedet juhoknak vagyok őr-állója,
Tékozló Fiúnak Attyához hívója,
Bűnökért síróknak meg-vígasztalója.

Valaki én bennem igaz hittel hiszen,
A' szent Írás szerént róllam vallást téfzen,
Győzedelmet azon az halál nem vészzen,
Az én örökömben kedves vendég leszen.

Nem az igazakért jöttem e' világra,
Hogy azokat hívjam meg-jobbulásokra,
De a' bűnösöket penitentiára,
Hívom sok vétkeknek meg-síratására.

Ha.

Ha ki pedig meg-tért, bűneit hagyja-el,
Hitét bizonyítsa jó tselekedettel,
Mert tsak URam! URam! Iasú énekléssel,
Az örök életre senki nem mehet fel.

Az én beszédemet a' ki tsak hallgattya,
Füle mellett pedig folytában botsáttya,
Az ooly ember házat fővenyen rakattya,
Hamar szörnyű kárral a' zápor el-rontya.

A, kik pedig engem' örömet hallgatnak,
Szó-fogadó szívet intésemnek adnak,
Azok kö-fiziklára palotát tsinálnak,
Nem árt a' zür-zavar lelki szép házoknak.

No azért valakik szómat hallgatjátok,
Bóldogok úgy lesztek, ha meg fogadjátok,
A' sok gonoltságot ti mind el-hadjátok,
Az én Atyám néktek úgy leszen Atyátok,

Az örök életre a' ki akar menni,
Az Isten törvényét kell annak követni,
Sok háborúságot örömmel szenvedni,
Az igazság mellett nyavalyát viselni.

Lelki koronátok akkor készítettik,
Mikor testeteket értem ütik, 's verik,
Gazdag jutalmatok menyben le-téttik,
Menny-ország kapuja néktek meg-nyittatik;

Vaftagodjátok hát igaz szeretettel,
Hogy gyümölcsozzetek jó tselekedettel,
Tündöklyék lámpástok világos tüzekkel,
Hogy ne vészszetek-el a' bolond szüzekkel.

Sőt alamisnát-is gyakorta nyújtsatok,
Mellyben kintses ládát az által tartsatok,
Ha tsak egy pohárban hideg vizet adtok,
Még azért sem vész-el méltó jutalmatok.

Meg-ne utálljátok a' nyomorútlakat,
Kérlek segélyetek a' szegény árvákat,

A 6

Iá.

Látogassátok-meg a' beteg ágyakat,
Kiben nyögő testnek lelke alig akadt.

A' jövevényeket hozzám erefszéték,
A' ruhátlanokra gondot viseljeteK,
A' szegény rabokról meg-émlékezzeteK,
Hogy soha pokolban rabok ne légyeteK.

Mert mikor el-jövök Angyali seregben,
Ülvén ditsőséges Királyi széKemben,
Minden Nemzetségek hogy jutnak előmben,
Így pronuntziálok a' nagy itéledben.

Ti jobb kezem felől álló kegyes népek,
Hitben; irgalmaság-tételben-is épek,
Atyám' örvendetes áldásában szépek,
Fényes országomnak bírására jertek.

Mert mikor én voltam, ennem ti adtatok,
Mikor meg-szomjúztam, innom-is hoztatok,
Ruhátlan koromban meg-is ruháztatok,
Beteg fogoly, voltam látnom fáradtatok.

Hogy tselekedtétek ezt a' szegényekkel,
Az irgalmaságot a' szükölködökkel,
Tanítványim közzül bár tsak kifsebbikkel,
Tselekedjétek ezt az önnön fejemmel.

De ti kik bal kezem felől állottatok,
A' jövendő kínra meg-szontyolódtatok,
Mint-hogy igen gonolíz Sáfárok vóltatok,
A' pokol nagy kínnya léssen jutalmatok.

Ti köztetek sokat szomjúztam 's éheztem,
Jövevény 's ruhátlan tömlötzbe vettettem,
Sokszor nagy betegen keservesen nyögtem,
De soha töletek meg-nem segítetttem.

Nem közlétek semmit jó tanítványokkal,
Gonoszúl éltetek a' világi jókkal,
Tsak hasátok hízott nagy gazdagságtokkal,
Hála-adatlanságot így tettek magammal.

Azért

Azért menyetek-el az örök pokolra,
Ólthatatlan tüzzel szikrázó habokra,
Külö setétséggel meg-terhelt napokra,
Végetlen tsikorgás szálljon fogatokra.

Így a' hitetlenek tűzben sokan vesznek,
Soha örvendetes napra nem eveznek,
Szent életre pedig a' kik igyekeznek,
A' szép boldogságnak örökösí léssnek.

A' meg-tért bünösnek nints pokolra útja,
Az hívek pályáját ha igazán futja,
Mert piros véremnek mellyemen van kútja,
Fel-nyílik, a' bünöst szépen meg-tisztítja.

A' kik intésemnek örömet engednek,
Penitentziával bünnek véget vetnek:
A' szép meny-orzágnak birtokában léssnek,
El-hervadhatatlan koronákat vesznek:

Mert a' végső napon trombita zengésben,
Ki-hívom a' sírból meg-ditsöült testben,
Bé-is vízsem őket az örök életben,
Hol örökké léssnek az én örömömben.

Második Rész.

Ezt hallván Magdolna örömében sírni,
Lelkében pediglen kezdé örvendezni,
Tzifra öltözetit magáról le-vetni,
'S ilyen értelemmel kezdé beszéllgetni:

Óh áldott szép napnak gyönyörű órája!
Mellyen a' Krisztus lön lelkem ör-állója,
Vígad immár lelkem, ki az előtt fája,
Isten' irgalmában nem léz' nyavalyája.

A 7

Óh

Óh örvendetes nap, mellyen én fel-keltem,
Az óra is áldott, mellyen ide jöttem,
Kristus intésére ugyan meg-ijjedtem,
Kárhozatos bűnét lelkemnek le-tettem.

El-hagylak világnak rosz gyönyörüsége,
Mellyen eddig szívem mosdatlanul ége,
Az ÚR Jésus léssen lelkem' segítsége,
Sok rút vétkeimnek legyen azért vége.

El-vesztő gazdagság, mellyel bővölködtem,
Gonosz nyájas tréfák, kiket kedveltettem,
Tzifra ruhák kiket kevélyen viseltem,
Mind el-maradjatok nem kellett nekem.

Mert magamat adom az Kristusomhoz,
Bűnös sebeimnek kegyes Orvosához,
Majdan le-borúlok sirva lábaihoz,
Tudom, hogy nekem-is ingyen kegyel net hoz.

Nem maradok tőle többé el-sehova,
Véle hallgatok már éltemben mindenha,
Véle járok, kelek, mégyek valahova,
E' világi kintsnél mert jobb egy szép szava.

Óh én életemnek édes vezérlője,
Atyád haragjának meg-engesztelője,
Vétkes embereknek békesség szerzője,
Jesse gyökerének virágos veszseje.

Ím' te hozzád jöttem, tégedet kereslek,
Fáradhatatlanul éltemben követlek,
Vétkeim' kerülöm, tsak téged' szeretlek,
Ne hagyj, bűneimben meg-epednem kérlek:

Mert meg-gyógyultt lelkem kegyes intése idel
Szent tanítáfordat tőlem hát ne véd-d-el,
Vétkeim' tsomóját kérlek hát temesd-el,
Tenger' mélységében bűnömöt merítsd-el.

E' szók közt Magdolna vala síró szemmel,
Néha reménységgel 's néha félelemmel,

Idvezítőnk pedig tellyes kegyelemmel,
Szóllot Magdolnának ilyen értelemmel:

Ne félj bennem reménylj Mária Magdolna;
Mint a' Jordán' vize bűnöd ha úgy foyna,
Bennem pedig hited reménységed volna,
Meg-térő szívedről vétked mind el-fogyna.

Ne félj, bennem remélj bűnödöt el-hagyjad,
Jó tselekedetre te magadat adjad,
Az én országomért házadat el-hagyjad.
Örök életre jutsz, tsak szómat fogadjad.

Ne félj, bennem remélj mert ha jó hiiben élsz,
És az idveségért minden vétket le-tész,
Isten' kegyelmében meg-újult szívet vész,
Az én ahtalonnál te egyik vendég lész.

Ezen a' Magdolna igen meg-örüle,
És az ÚR Kristusnak lábaihoz üle,
Nem távozhatik-el semmiképen tőle,
Tanítását hallja mind szíve mind füle.

Urunknak szent testét gyakorta kenettel,
Meg-kente Magdolna igaz szeretettel,
Lábait-is pedig keserves szemekkel,
Öntözvén törölte, hajával 's kezével.

Tellyes életében szent életet viselt,
Ördög tanátsának nem kerest hiteit,
Meg-térése után bűnnek nem adott helyt,
Azért el-hiszem hogy örök életet nyert.

Innét minden ember tanuljon jobbúlást,
Senki ne keresse e' bűnbe borúlást,
Melly utánna vonsz a' kinba szorúást,
Élj úgy, hogy pokolban a' tüzed meg-ne lásd.

Légyen most itt vége rövid énekemnek,
Kit tükörül írtam minden vétkefeknek,
Szánom hogy a' bűnnek sokan tsomót kötnek,
És a' meg-öldásra nem-is igyekeznek.

Ezt harmintz kettőben ezer hat-száz után,
Szép Pünköst napjának kezdetére jutván,
Két Apostoloknak örvendező napján,
Irtam mindnyájunknak bűneit siratván.

A kegyes Olvasóhoz.

Vétkes életünknek meg-jobbítására,
Az Istenhez térő: útnak járására.
Szépen járhat sz nézvéen e' Hístóriára,
Mária Magdolna kegyes példájára:
Azért e' munkámat kérek vedd jó neven,
Több dolgod köz'tt ez-is hátra ne vettessen,
Szíved jobbúlásra példat-is vehessen,
Kiért Isten áldjon téged' kegyelmessen.

PENITENTZIA-TARTÓ,

AZ AZ:

BÜNEIT SÍRATÓ LÉLEKNEK

KESERVES

FOHÁSZKODÁSA,

mellyet

Versekben szedegetvén egy Ki-adó mások'
vigasztalására ki-is botsátott.

Szentséges ÚR Isten, ki lakozol Menyben,
Uralkodva vígad sz Királyi székedben,
Hozzád folyamodom siralmas igyemben,
Mert előtted lelkem nem bújhat rejtekben.
Zokog keservesen szívem szüntelenül,
Mert bűnökkel tellyes lelkem képtelenül,
Mint a' vak úgy mégyek bűnre szemtelelenül,
Jót-is nem tehetek segítséged nélkül.
Azt meg-vallom, URam ellened vétettem,
Meg-tíltott almából az Ádámmal ettem,
Parantsolatidat számtalan meg-szegtem
Mellyel kárhozatot lelkemnek szerzettem.
Bizonyal jól érzem éltémnek rútságát,
Tapaszalván látom éltémnek sok motskát,
Melly meg-nehezíti szívemnek fájdalmát,
Mivel meg bántottam Mennyeek Alkotóját.
Óh

Oh köny-hullatásnak! ki folyó árjai,
Folyjátok szívemre zúgó patakjai,
Hol vagytok éltetnek szerentsés napjai?
Bűnomet sirató napomnak órái?

Péterrel el-kezdem én-is bűneimet
Siratni, 's könyvekkel ásztatni szememet,
Keferves jaj bántya el-bádogyatt szívemet,
Mivel meg-tagadtam sokszor Istenemet.

Érzem jól magamban, hogy nagy gonofzságom,
Elöttem mert látom tett sok álnokságom,
Kedvem el-rejtetett 's van szomorúságom,
Ki miatt el-veztetett minden vígasságom.

Te ellened URam! számtalan vétkeztem,
Midön olly nagy bátran gonofzt tselekedtem,
Tellyes életemben sok bűnt ettem, 's nyeltem,
Midön mint a' barom bűn-télelre mentem.

Elégtelen elmém hogy elő-hozhassam,
Éltetnek rútságát hogy magyarázhassam,
Erőtlen én nyelvem, hogy meg számlálhassam,
Bűnömnek rútságát hogy számban adhassam.

Rettegés, törődés engem' igen emésztt:
Gyöttelelem, 's fáradság nagy hirtelen opeztt,
És nagy szomorúság hirtelenül ijesztt,
Bűnömnek soksága alig hogy el nem veztt.

Nem tsak külső képpen a' bűn reám ragadt,
De belső képpen-is rút mérge rám fakadt,
Nintsen olly rész bennem, mellyen bűn nem akad,
Melly az én szívemben engem szörnyen faggat.

Én bűn' tengerében még akkor akadtam,
Anyámnak méhében midön fogantattam,
Első éjjel mindgyárt bűnt magamhoz szoptam,
Honnét való magból bűnre úgy származtam.

Ke-

Kerekségen mennyi tsillagoknak száma,
Felhőből elsőnek mennyi tsepp hullása,
Világban embernek lélekzet adása,
Ezeknél bűnömmel majd több fel-múlása.

Vajha ő azon nap! a' mellyben vétkeztem,
Setétté lett volna, kibem a' bűnt tettem,
Ne láthattam volaa fényét, hogy el-estem,
Mert nints olly bűn mellyben bé-nem keveredtem.

Én gonofz példámmal sokan már el-estek,
Jeles fogadások meg-veztegetödték,
Midön olly nagy bátran sok bűnt tselekedtek,
Bűnnek tömlözében nyakkal bé-vettettek.

Te hozzád óh URam! könyves szemeimet,
Fel-emelem, 's öszve tészem kezeimet,
Meg-alázvan mostan méltatlan szívemet,
Hozzád úgy fordítom én könyörgésemet.

Kainnak nyomdokit tudom el-követtem:
Midön Felségedet vétekkal illettem,
Meg-alázván magam' most te hozzád jöttem,
Lelki szemeiddel mert meg-tekinttettem.

Es nem azért bánom minden vétkeimet,
Tellyes életemben tett tselekedetimet,
Hogy el veztttem azzal Mennyei kintsemet,
Hanem hogy meg-bántám az én Istenemet.
Jelen-léted előtt illy fogadást tészek,
Ezerfzer meg-halni inkább készebb lészek,
Hogy sem te ellened már többé én véttek,
Tudom hogy bö 'söldot te töled úgy vészek.
Te URam hát nékem adgy Szent Malasztodból,
Ki-meríthetetlen irgalmaságodból,

Hogy

Hogy meg-menekedvén bűnnek rabságából,
Bánhatsam vétkeimet lelkem' fájdalmából.

Siratom szüntelen számtalan bűnömet,
Kefergem óránként súlyos vétkeimet,
Előttem fel-nyitom siralmas szívemet,
Mosd-el kegyelmedből lelki febeimet.

Istenem el-ne vés tselekedetimért,
Tudom jött világra Fia bűnösökért,
Az el-tévededett Ádám' fíjáiért,

A' magos-Kereszt-fán ki-ontott piros vért.

Reám kit emeltél, régi haragodat,
Vesd-el óh ÚR Isten! fordítsd rám ortzádat,
Szánnyad-meg te néked könyörgő szolgádat,
Tekints kegyes szemmel siralmas árvádat.

Ah! ne tekintsd URam súlyos vétkeimet,
Sokszor ellened tett számtalan bűnömet,
Ifjúságban való gyakor életemet,
Inkább nézzed, kérlek, te nagy érdemedet.

Tőlem se vonnyad-meg, irgalmadnak íret,
Gyógyítsd meg lelkemnek meg-avúlt rút febét,
Nyújtsd hozzám szerelmed' irgalmas kebelét,
Hogy láthassák mások tapasztalt erejét.

Olly reménység táplál mint bűnös Magdolnát,
Lám kedvedben vedéd Péternek siralmát,
Meg hallád kereszt-fán függő tolvaj szavát,
Nékie meg-adád Mennyeknek országát.

Felek! mert egy vagyok bűnös Magdolnához,
Kérésim nem érnek Péter siralmához,
Mint bűnös Magdolna Felséged' lábához,
Le-borúlván futok, Menny' 's földnek Urához.

Óh Felséges Isten! ki a' bűnös vesztét,
Nem kívánod, tudom, az ő veszedelmét,
Hanem hogy élhesen, várod meg-térését,
Meg-térvén meg-adod néki ígért bérét.

Hogy

Hogy-ha árkájában Nőé egy galambot,
Víz-özön vesztétől éppen meg-tarthatott,
Hogy hagynál-el engem' kit Fia meg-váltott,
Az örök haláltól mert meg-szabadított.

Add hogy bűneimet mindenkor sirassam,
Szemeimet sűrű könyvekkel áztassam,
Bűnös életemet hogy meg-jobbíthassam,
Szent Felséged' soha én meg-ne bánthassam.

Segély azért, URam! erőtlenségemben,
Ne hagyj már el-esnem tellyes életemben,
Mert tudod gyarlóság hogy vagyom testemben,
Melly tsak hamar engem' meg-ejt ront lelkemben.
Zálog képpen hagyjad nálam szent Lelkedet,
Irdad én méltatlan szívemben nevedet,
Hogy úgy meg-érezzem szent jelen létedet,
Meg-tapasztalhasam hív segítségedet.

Kívánom, hogy tsak azt óhajtsa én lelkem,
A' mi néked telzik, 's hozzád viszen engem';
Viszontag tsak azon szomorkodjék lelkem,
A' mi Felségedtől el-távoztat engem'.

Olly erős gyökeret ólts URam szívemben,
Melly oszlopom légyen keserűségemben,
Hogy el-ne eshessem fok kísértetemben,
Kit a' test és ördög hint reám életemben.

Dávid Prófétának bűnből fel-keletését,
Közöljed én velem te hozzád térését,
Hogy én-is lelkemnek lássam tsendességét,
Es meg-esmérhessem örök idvefességét.

Adj URam olly szívet, melly téged' esmérjen:
Minden tehetséggel melly téged' szeressen,
Soha nálad kívül senkit ne szeressen,
Adj olly életet, melly nálad kedves légyen.

Siefa

Siefs hát szolgadnak URam óltalmára,
Hogy bünei miatt ne jusson halálra,
Szent Fijad' halála légyen nagy hasznára,
Ki-múlása után boldogulására.

Írtam ez verseket szomorúságomban,
Büneimet midőn sirattam magamban,
Az ezer hat-százban negyven harmadikban,
Szent Iván Havának húszon-hat napjában.

Melly kegyes Olvasó e' verseket látja,
Verseket' fején nevét könnyen számlálhattya,
Bűnös életének siralmát mutattya,
Minden, a' ki olyan, magát példázhattya.

Hihetetlen Tamás' Siralma.

1.

Az új frigy' áldozó Papja, ki-jövéen ő sírjából;
Az igazság' fényes napja fel támadván
holtából; Míg hozzám jönni kelett: Hitem'
napja enyészett, Jéhus' életéről kétségem, Vólt
szívbéli fetéségem.

2. Mert a' test tanátsán jártam A' Léleknek
útában, Tessi szem-látástól vártam A' lelki szem
dolgában. A' szem' bizonyágára; Nem Jéhus
hív szavára Vontam ő fel-mondását, 'S kétség-
ben hoztam mondását.

3. Óh melly sok ízben meg-mondá Ez igaz-
ságnak szája. Hogy harmad' nap' fel támadna;
Söt minden Prófetája, Óh hogy nem bűn szavá-
nak? szegény le kem javának Ellenségévé hogy
lettem? Fáj lelkem mert nagy bünt tettem.

4. Nagy

4. Nagy hitelenségben estem, 'S kárhozatos
véteekben, A' Jéhus't nem vártam, le-estem Ám
bé-zárt rejtekben Ján. 20. Hol a' többek valának,
Jéhus't várván várának: Én még ekkor is szalad-
tam, 'S mint tévedt juh el-maradtam.

5. Két három tanú szavára Minden kétség el-
hárul: Máth. 18. Tíz 's több tanúk' mondására
szívem semmit nem indul! Óh szörnyű átalkod-
ság! Illy sok erős bizonyság Tamást hitre nem
hozhattya, Ezt lelkem hólig sirattya.

6. Én szemeim 's én újjaim, Óh jaj mire vá-
gyatok! Ezért lőnek sok bajjaim, Hogy így
öszve fogatok: Ján. A' szem, a' kéz a' hitnek
Óh keveset segítnek. Boldog, ki hisz nem lá-
tására; Hanem szent bizonyításra.

7. Meg-botránkozott vólt Péter a' szenvedő
Jéhusban. De én hihetetlen ember A' fel-támadt
Kristusban, Jaj! én nagyobb bünt tettem; mert
olly Jéhus't sértettem, ki már értem elegett tett,
Mennyen 's földön hatalmat vett.

8. Az hit származik hallásból: És Isten' Ígé-
jéből; Én hitre vágytam látásból, Szívem ke-
vélységéből. Borzaszt bűnöm 's le-forróz; Mert
sok vétek tsuportoz Én hitelenségembe? Jaj
nints kedvem életemben.

9. Nem hittem Isten' Fijának, Nem hittem
Prófétáknak, Nem hittem az Angyaloknak,
Nem hittem Máriáknak, Tíz Apostol bizonyít
De Tamásban még sints hit, Félő, hogy Ta-
más örvével, Sok hihetetlen lessz idővel.

10. Már én-is sírok Péterrel, És rút kéteke-
désem' Jajgatom' tört 's bús lélekkel: Bánom
hitet.